

Elena Kovylyna nahm Gebrauch von ihren Rechten und Pflichten als Ministerin für Macht und Kontrolle. Passanten wurden gestern von Kovylyna von 17 bis 19 Uhr in der Innenstadt aufgehalten und nach dem Ausweis gefragt. Es regnet. Das Kamerateam und ich quetschen uns unter einen Schirm und folgen der russischen Polizistin im Dienste der Republik unauffällig und gespielt desinteressiert. In der Getreidegasse die ersten Opfer. Ein junges Mädchen –keine Touristin– zeigt widerstandslos ihren Ausweis und geht dann etwas verwirrt weiter. Eine Japanerin ruft leicht in Panik ‘Polizei!’, eilt zu ihrem Begleiter und kramt aus dem Rucksack die gefragten Papiere hervor. Touristen erweisen sich im Verlauf der Kontrolle generell als folgsame, leicht verschreckte Passanten. Dann Widerstände: die Gegenfrage des Mannes: ‘Können Sie sich ausweisen? Sie sehen nicht aus wie eine Polizistin. Sie sind keine Österreicherin.’

(Judith Reisinger)

What is action?

On Monday’s daily governmental meeting, the ministers of the Republic severely discussed the question what action is. After long deliberation, that led into ten contradicting views upon the issue, the government decided to keep the following generic set of formulations:

1. The state or process of acting or doing.
2. A deed.
3. Organized activity to accomplish an objective.
4. The causation of change by the exertion of power.
5. A movement or a series of movements, as of an actor.
6. Habitual or vigorous activity; energy.
7. A physical change, as in position, mass, or energy, that an object or a system undergoes.
8. The series of events and episodes that form the plot of a story or play.
9. Armed encounter.
10. The most important or exciting work or activity in a specific field or area.

(Communicatie van het Ministry of Communication)

geamuseerd is, geïrriteerd raakt of besluit een showtje minder mee te pikken), voer je ze af. Wel, programmeer dan alleen wat je publiek wel begrijpt, en vraag niet aan kunstenaars om daaraan deel te nemen.’

Je zou dit conflict makkelijk kunnen afdoen als de simpele onenigheid tussen een artistiek directeur en een kunstenaar. Het problematische is echter, dat dit voorval eerder functioneert als een signaal voor een groter kwaad: de kritiekloze politisering van het kunstdiscours door makers en programmatoren, die tegelijkertijd hun handen niet willen vuil maken aan de consequenties die deze overstap naar een maatschappelijke realiteit meebrengt. Consequenties op het vlak van productiestructuren (een shift van het economische publieksgerichte denken naar een meer fundamentele vraagstelling over het functioneren van de artistieke praktijk), machtshiërarchieën (de programmator die zich niet langer de president van zijn publiek acht, maar zijn macht aan kunstenaars overdraagt, moet zich ook bewust zijn van de anarchie in betekenisgeving die hieruit ontstaat), en politieke correctheid (het feit dat de uit-

spraak van Verdonck provocerend is voor Stolhofer of zijn personeel, of vooral mogelijk schadelijk voor het imago van het festival naar de pers toe, zou eigenlijk niet bepalend mogen zijn indien de structuur van de Republic of the Arts zoals die in het *Redefining Action(ism)* programma is vormgegeven, serieus is genomen).

Benjamin Verdonck: ‘Tijdens het mailverkeer voelde ik een definitie van actie bovenkomen die begon te lijken op “laten we de modale burger choqueren”. Laten we eens raar doen zodat de toerist zich niet op zijn gemak voelt. Dat is totaal niet mijn definitie van actie voeren. Mijn gevoel daaromtrent is heel dubbel. Ik heb met de punkbeweging in Antwerpen rondgehangen, en ik heb uit die betogingsgeneratie geleerd dat dat niet mijn ding is. Ik hou er niet van in het openbaar op de bourgeoisie te spuwen of hard te schreeuwen waar ik allemaal tegen ben. Ik heb geleerd –door de dingen te maken die ik maak– dat ik mensen op allerlei andere manieren kan prikkelen, en dat interesseert mij gewoon veel meer. Wantrouwen alom dus, en dat werd dan nog eens in extreme mate bevestigd door de foto op het programmaboekje: